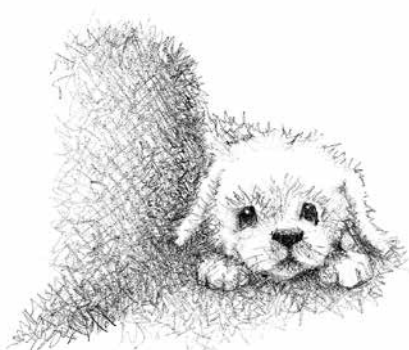

Pirmas skyrius

Džekas įsispoksojo į puslapį priešais. Raidžių kontūrai ėmė lietis, ir jis sumirksėjo. Bet jis neverks, tikrai neverks.

Jeigu jį būtų mokęs jo mokytojas ponas Gardneris, viskas dar nebūtų buvę taip blogai. Deja, tai buvo Amaros mama.

Iš pradžių Džekas labai apsidžiaugė išgirdęs, kai Amara pasakė, kad jos

mama ateis pasiklausyti, kaip jis skaito. Berniukui patiko jos mama – jie jau metų metus buvo pažįstami, nuo tada, kai jos persikraustė gyventi kaimynystėje.

Bet dabar, kai Amaros mama klausėsi, kaip jis skaito, Džekui nebebuvo smagu. Nuo šiol kas kartą, kai pamatys ją už tvoros, Džekas prisimins, kaip jie čia sėdėjo. Atrodė, kad jis jau valandų valandas bando perskaityti tą patį sakinį.

– Pamėgink perskaityti mintyse ir ištark balsu, – švelniai padaršino Amaros mama.

– Neišeina, – sumurmėjo Džekas.

– Esu tikra, jei tik pabandysi, būtinai pasiseks.

– Ne, nepasiseks! – Džekas trenkė knygą per stalą. Kvaila knyga! Kai ją

pasiėmė, Džekas manė, jog ji jam patiks. Juk jam taip patiko šunys, o blizgų šios knygos viršelį puošė auksinio retriverio nuotrauka. Jo juodos akys žiūrėjo tiesiai į Džeką, o liežuvis karojo taip, tarsi šuo būtų ką tik grįžęs iš pasibėgiojimo.

Kodėl jam taip sunku? Džekas juk tenorėjo paskaityti apie šunis, o žodžiai tiesiog plaukė šalin.

– Gal padarykim pertrauką? – pasiūlė ponias Ikbal. – Šiandien sunkiai pasidarbavai.

Džekas nieko neatsakė. Jis įsispoksėjo į stalo kraštą tikėdamasis, kad tuoj suskambės skambutis, o ponas Gardneris pasakys, kad dabar atėjo eilė skaityti kam nors kitam. Blogiausia tai, kad jam *tikrai* buvo labai sunku. Jis labai labai stengėsi, bet vis tiek nesisekė. Žodžiai tarsi neturėjo prasmės.

– O štai ir Elzė, – apsidairiusi tarė ponias Ikbal. – Dabar jos eilė skaityti.

Džekui atrodė, kad Amaros mamai palengvėjo jo atsikračius.

Susikūprinęs Džekas nuslinko koridoriu atgal į klasę. Visi sprendė matematiką, o ji jam puikiai sekėsi. Skaičiai buvo visiškai aiškūs, ne taip kaip raidės. Bet berniukas vis tiek jautėsi susierzinęs, jam buvo liūdna ir pikta. Jis nenorėjo sėdėti ir spręsti dalybos uždavinių. Žinoma, jei Džekas greitai negriš, ponas Gardneris tikrai pastebės, o direktorė, ponija Belami, turi šiurpų talentą visuomet pasirodyti būtent ten, kur tik koks nors vaikas atsiduria ne savo vietoj.

Džekas niūriai pravėrė duris į savo penktosios klasės kabinetą.

Ponas Gardneris jam pamojavo.

– Amara, parodyk Džekui, kurį uždavinį mes dabar sprendžiame.

Amara rimtai linktelėjo ir, Džekui šlumštelėjus į kėdę šalia, ėmė rodyti jų sprendžiamus uždavinius.

– Gerai, – sumurmėjo Džekas ir pasičiuopo rašiklį.

– Kas nutiko? – Amara smalsiai jį nužvelgė.

– Nieko.

– Buvo sunku skaityti? – su užuojauta paklausė Amara.

Džekas suprato, kad ji bando būti maloni, bet nuo to nesijautė geriau. Kaip neteisinga! Kodėl jam skaityti sekasi kur kas prasčiau nei visiems

kitiems? Ir kas, jei Amaros mama papasakos jai, kad jis nemoka skaityti? Tada ji manys, kad jis kvailas. Džekui vėl paskaudo akis ir jis pyktelėjo ant Amaros ir jos mamos.

– Ne, lengva! – pratrūko Džekas. – Duok man ramybę.

– Ko tu toks pikčiurna? – viena iš Amaros draugių, Lilė, parodė į jį rašikliu. – Juk Amara stengiasi būti tau tokia gera.

– Nesikišk ne į savo reikalus, Lile, – piktai dėbtelėjo Džekas. – Ir nesibaksnok rašikliu, – pridūrė, išmušdamas rašiklį jai iš rankų.

Jis tik norėjo, kad Lilė liautųsi mojuoti rašikliu, ir tikėjosi, kad šis nukris ant stalo. Deja, rašiklis perlėkė per klasę ir atsitrenkė į pono Gardnerio kelnes.

– Tu matai, ką padarei?! – pusiau paklaikusi, pusiau nudžiugusi paklausė Lilė. – Dabar tai jau tikrai prisidirbai.

– Iš šio kalto veidelio sprendžiu, kad rašiklį paleidai tu? – atsidusęs paklausė ponas Gardneris.

– Atsiprašau, – nuleidęs akis į stalą sumurmėjo Džekas. – Aš netyčia.

– Ne, ne netyčia, – įsiterpė Lilė ir Amara kumštelėjo jai alkūne.

– Kitą kartą būk atsargesnis, Džekai. Nuo šiol stebėsiu jūsų stalą, – ponas Gardneris akimirką stabtelėjo, tarsi būtų norėjęs dar ką nors pasakyti, bet tada suskambo pietų pertraukos skambutis.

– Kodėl tu taip padarei? – sušnabždėjo Amara, atsistojusi Džekui už nugaros valgyklos eilėje.